

CSÍKI SZÉKELY
MÚZEUM

KÉPPOÉZIS PÁLYÁZAT

PÁLL LAJOS VERS VÁLOGATÁS

Könyvészet:

- Fényimádók (Kriterion Könyvkiadó, Forrás sorozat, Bukarest, 1970)
- Köves földek (Kriterion, 1980)
- Szárazvillámlás (Euro-Hungária Alapítvány, h. n. 1993)
- Partraszállás (Pallas-Akadémia, Csíkszereda, 1994)
- Andromakhé uszályán (Mentor Könyvkiadó, Marosvásárhely, 1996)
- Három csűrben (Pallas-Akadémia, 1999)
- Válogatott versek (válogatta és szerkesztette Ferenczes István, Hargita Kiadóhivatal, Székely Könyvtár, 2013)
 - http://www.szekelykonyvtar.ro/dszk/DSZK20_Pall_Lajos.pdf
- <https://mek.oszk.hu/kiallitas/erdelyi/pall.htm>

Ajánlott versek

Hóban

*Márvány a táj
s benne erek
fűzfa ágak
sötétlenek,
egy-egy lebukó madár
hóba huppan,
eddig fönn volt,
most már hol van?
Piros festékét a nap
dombon szertefolyatja,
nem kell hozzá ecset, papír,
amit jósol:
rossz idő jön,
ezért sapkát kicsi Jóska
húzd rá jól a homlokodra,
alóla is két gomb szemed
lát a létből épp eleget.*

Volt egy eperfa

Az utca végén
volt egy eperfa
közelébe menni
nem volt kicsi tréfa.
Két gúnár s a libasor
örködött alatta,
hátha egy szem epret
a rigó lehullatna.
Mert ő volt az úr
a magasban fent,
gyermek, liba s gúnár
csak várandós lent.
Mikor nagy csapatban
vesszővel, ostorral
rájuk csapdostunk,
lett akkora ricsaj,
mit még ember nem hallott,
úgy, hogy a rigó is elhallgatott
s elrepült.
Csend lett s osztottunk a semmin
Tovább is együtt.

Fenyőkút

Micsoda hely ez gondolatnak...

a hó szikrázik,

óvatos fenyők közelednek körben,

a kapuk ősz óta tárva, szabad a határ,

távol kutya cselleng, kellő tisztelettel,

s az ég elvesztett nyár zöldjét idézi.

Gyapjas lovacska rázza a pergős fejét,

szorít a nyakló, gyeplője fölösleges, meddig futhatna...

Távolság izen a csípős széllel, indul a megrakott szán,

százszor szép lehet az út,

a kaptatók mind megmaradtak!

Tudom a határait. Keréknyomon induló vizei

merre s meddig folynak,

s lent a hajlatban befagyott ingovány,

áfonyás bujkál a zsombékok között,

embernek csapda, állatnak menedékül.

Micsoda hely ez gondolatnak...

Ó ígérj mértéket, értelem, e földhöz,

hisz oly mélyre rejti veszteségeit, mint a vizét,

(csak a kutak ostorán mérheti a szem, mi maradhat

kánikuláig!)

Indulni kéne tovább, úgyis korán száll le a köd,

indulni...

fontos a lét, az ének, a tánc s szomszéd-szeme,

ki itt marad, szikkad, szigorodik;

legelők bábakalácsa.

Tavasszal elkerítik sorra az utakat,

gyanakvással nézik az ösvényen járó,

az örömhöz nem várnak társat,

CSAK AZ IDŐ MEG NE SZÖKJÖN MUNKÁJA ELŐL!

Hidegaszón

*Hidegaszón, hol a fenyők
ezüst mohát dédelgetnek,
azt mondják, hogy decemberben,
ha a hó keményre fagyott,
előjön a csodaszarvas.
Szarva közt már nem hoz semmit,
s ha ráfúj a fehér hóra,
ezüstté lesz minden-minden.
Azt mondják, az öregségtől
szalmaszínű már a szőre,
farkas hogyha megkergeti,
völgyből röpül hegyről hegyre,
ha egyszer csapdába lépne,
örökre semmivé válna,
két szeméből hóra hullna
két jégtüzű vércsepp-málna.*

A műterem

*Ez a hajó soha el nem indul,
megszökött a boldog tengeren túl.
Emlékvízen szállingózó hírben
ámul a lélek testet feledten.
Ez a hajó bolondok hajója,
kintről egy falu, s bentről gondja
óvja, hogy ragálya egy helyben álljon,
s a magasság, hogy csak kiabáljon.
Ez a hajó növesszen hét szárnyat,
de hát minek? Soha el nem szállhat,
úgy tele van vágyakkal, csoda, hogy nem süllyed,
hadd lenne belőle fordított feszület.
Ez a hajó bárcsak hajó volna,
festőállvány lenne árbocrúdja,
vásznak, vázlatok vidám utasok,
csendje talán rumtól rekedt torok,
körben fecskék-sirályok, a földet jelentik,
– de mi késik, hátha nem jön eddig.*

Meglelted

*Meglelted hát, hol bevárd öregséged,
a kertet, házat, az utat, a szemközti völgyet.
Irtást nem érő erdőt telepítesz türelmed köré,
hadd tévedjen el benne az idegen tekintet.*

*Meglelted hát, hol bevárd öregséged,
a jóslatok nélkül lézengő házat, az elmerült várat,
mit a fák lombja, elátkozott lovak sörénye nehezít.*

*Eszmélnek körötted naponta a tárgyak,
pattan az abroncs, percen a máz,
magától mállik a félretett szoknya,
s a hajnal s az este messzi moraj lesz.
Béleled meleg szavakkal e házat,
nincs mit így közelítene szívünkhöz a bomlás,
mit messzi hagytunk; völgynek indulok, szélbe kacagok,
csakazértis...*

*Nem fog ma holdat a kút rácsai közt, hûvösödik,
remegő csillagokra tördeli jegét az ég, nehéz lefeküdni,
mindenki itt van, kit hívhat az ész, egy ejtett mozdulat,
mindenki itt, s így egyedül.*

*Gerendákat méri a szem – szépen kellene élni –,
nincs felelet, csak a fényképek nézik az arcod.*

A versek aztán idegenek lesznek

*A versek aztán idegenek lesznek,
vagy fejcsóváló rokonok.*

„itt máson volt a hangsúly”

„ezt másként gondoltam”

„ez csak véletlenül”

„ez játéknak készült” –

*A versek aztán idegenek lesznek,
testetlen, tárgyatlan emlékek,
csak megtelik velük a lélek,*

az élet:

mesevárok kísértetekkel.

Korai tél

*Nyár, nyár
Messze jár,
Földre hajló
Lapu alatt
Sánta tücsök sírdogál.*

*Azt se tudom, miféle madarak
Keringnek fölötted egyre távolabb.
A nap is megszökött, csoda, hogy megvirradt,
Fájó hálót szőnek fölém a vadludak.
Micsoda néma nép, micsoda néma nap.
Társam morgó kutya, önmagába harap.
Van, ki tudni véli, hó jön, nehéz tél lesz,
S imádkozni kezd az ég kék szeméhez.
Topog a káposztás a korai télbe,
A fûz hadonászik, mielőtt ledőlne,
Nyüszít a tűzön, míg felnő a szürkület,
Így osztom napjaim, ki ad értük többet?*

*Este esik,
Reggel hull,
Délután beborul.
Hét határban
S azon túl
Fodros éggel alkonyul.*

Tavaszi váró
(Bende Péternek)

*Fürdik a vízirigó,
Gyöngyhabos, patyolat melle,
ébernél sötétebb szárnyal
csapkod a vizek szerelme.*

*Forrik a jégrácsos víz,
kigyúl a zúzmarás barka,
ó, ez a tél tán örök,
s elfagy a vizek fodra.*

*Ó, ez a tél tán örök,
s marad a vakító özön,
fagyúzte vízirigóktól
üzen a bújkáló öröm.*

Elefántmese Adélnak

*Az elefánt olyan nagy volt,
A tomporán volt egy sárfolt,
Füle lengő legyező,
Kósza szellő terelő.
Gondolkodva lépegetett,
Vermek között lépre nem ment,
S ha trombitált muszájból,
Hullt a kókusz a fákról,
Így ért dicsőn, békességes,
Okos is volt, nem kétséges,
Minek homloka feszült
Rögvest árnyékára dült.
Most, hogy itt van s ilyen kicsi,
Milyen csontból faragták ki?
Vagy csak hopp ide szökött
Álldogált két törpe közt.
Várja, hogy a sok porcelán,
Leszánkózik egymás után,
S mikor nincs több tányér fönt
Lesz egy országos csörömp.
Akkor ez a vitrin mese
Marad a mesém keze,
Hogy egyszer egy elefánt
ilyen szörnyű szűk helyt járt.*